

[Anne Grete Holmsgård]

mærkninger om forholdet mellem demokrati og personlig frihed, som hr. Estrup filosoferede lidt over, da han var oppe og samle op på ordførerindlæggene. Det lød jo meget interessant. Det var lige præcis, som man kunne forvente det af en radikal.

Jeg forstod, at hr. Estrup meget gerne ville have både personlig frihed og demokrati, men han kunne ikke rigtig få det til at hænge sammen. Det kan jeg altså heller ikke. Og jeg kan slet ikke få det til at hænge sammen, hvordan det her forslag, som øjensynlig skulle give større personlig frihed, fremmer demokratiet. Jeg kan godt se, at det er tilfredsstillende for den enkelte at få en check på 10 kr. tilbage, det bidrag, vedkommende ellers skulle have ydet til socialdemokratiet gennem sin faglige forening. Jeg kan også godt se, at det ville være en stor personlig fornøjelse for mig at få en skattecheck tilbage på de penge, som jeg har været med til at yde til forskellige forretningsfrokoster, til støtte til kongehuset osv., men jeg har meget svært ved at se, hvordan det egentlig hænger sammen med demokratiet. Det forstår jeg ganske enkelt ikke. Jeg fatter det ikke, og jeg tror også, hr. Estrup vil have lidt svært ved at forklare det, hvis han kommer herop.

Hvordan kan det dog fremme demokratiet i fagbevægelsen, som hr. Estrup har så stort et hjerte for – altså demokratiet, ikke fagbevægelsen – at man giver den enkelte ret til at få pengene tilbage? Så vidt jeg kan se, fremmer det kun én ting, nemlig at nogle kan sidde og fornøje sig, de kan sende deres brev kort ind og få deres penge tilbage, men demokratiet går det ganske ilde med.

Jeg vil da gerne forklare hr. Estrup lidt om, hvad demokratiet egentlig er, hvordan man fremmer det. Det gør man såmænd ved, at beslutningerne tages tættere på dem, de vedrører, og det er faktisk det, fagbevægelsen skal forholde sig til. Det er det, den skal arbejde med, nemlig at få beslutningerne tættere på deres egne medlemmer, og det findes der ganske enkle veje til. Fagbevægelsen skal forstå, at det, fagbevægelsen skal gøre, er at sørge for at udbrede sit eget interne demokrati for at få større opbakning bag sine synspunkter, for at få større slagkraft. Det handler ikke om en eller anden pjattet eller fnattet check på 10 kr. Det har ikke noget som helst med et enkelt lille partipolitisk mareridt herinde at gøre, som selvfølgelig bliver

grebet med kyshånd af mange partier herinde, fordi de ser deres interesse i at få svækket fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

Både hr. Svend Auken og fru Anne Grete Holmsgård efterlyste en nærmere forklaring på sammenhængen mellem fagforeningskontingentet og varepriserne.

Nu er det jo sådan, at både skatter og alle mulige andre ydelser, der bidrager til at formindske den disponible indkomst, har en tendens til at øge lønpresset. Hvis vi nu antager, at der ikke skulle betales fagforeningskontingent, så ville den disponible indkomst stige og lønpresset dermed blive mindre. Sammenhængen mellem løn og varepriser er kendt. Derfor må vi sige, at hvis man øger fagforeningskontingenter lige så vel som skatter, så vil det medføre et pres på lønningerne og dermed på varepriserne. Sammenhængen er ganske klar.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Noget i forlængelse af det, fru Anne Grete Holmsgård var inde på: hr. Estrup sagde tidligere, at en beslutning i fagbevægelsen ikke måtte gå ud over den personlige frihed. Det gør den jo heller ikke herinde i folketinget, sagde hr. Estrup. I folketinget er det jo sådan, at vi deler os i flertal og mindretal.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Estrup: hvad gør mindretallet, efter at mindretallet har stemt imod? Er mindretallet ikke nødt til at acceptere flertallets beslutning, nu det er folketingets beslutning? Det har jeg sandelig været nødt til adskillige gange. Jeg mener, at jeg stadig væk har min personlige frihed, men jeg er nødt til at acceptere, at flertallet har taget sin beslutning, og dermed har folketinget taget en beslutning. Jeg mener også, at det er sådan inden for en organisation.

Det, vi understreger fra vores side, ligesom fru Anne Grete Holmsgård og andre har gjort det her, er, at disse beslutninger må være demokratiske, de må være så tæt på medlemmerne som overhovedet muligt. Men selv dette, at et mindretal underordner sig flertallet, er grundlæggende for enhver organisa-